

Droom

Audrey Carlan bij Boekerij:

Calendar Girl-serie:

Nooit verliefd worden

Alles heeft een prijs

Echte schoonheid zit vanbinnen

Lang en gelukkig

Yoga Girl-serie:

Lessen in de liefde

Wachten op de ware

Zwichten voor een zoen

Onvoorwaardelijke overgave

Vertrouwen of verliezen

Geloven in je gevoel

Verlicht verlangen

Mannen van de Wereld-serie:

Verlangen

Lust

Hitte

Droom

Audrey Carlan

Droom

Londen en Berlijn

ISBN 978-90-225-9142-0

ISBN 978-94-023-1542-4 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titels: *International Guy 7: London* en *International Guy 8: Berlin*

Vertaling: Jeannet Dekker

Omslagontwerp: ZERO Media GmbH, bewerkt door Baqap

Omslagbeeld: FinePic, München

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2018 by Audrey Carlan, originally published by Montlake Romance

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

LONDEN

Voor Amy Tannenbaum, mijn agente en vriendin.

Toen alles heel duister werd...

was jij mijn licht.

Toen alle hoop verloren was...

liet jij me nieuwe wegen zien.

*Ik zie je als een geschenk aan deze wereld
en ben vereerd dat ik dat mocht ontvangen.*

Skyler

Vanavond zie ik het pad van mijn leven duidelijk voor me. Het splitst zich in tweeën; de ene afslag leidt naar een gelukkig bestaan met de man van wie ik hou en die ik mijn vertrouwen heb geschonken, de ander naar een leven zonder hem. Tijdens het tandenpoetsen kijk ik naar de woorden die ik op de spiegel heb geschreven.

VERTROUW JE HART

Hopelijk misleidt dat hart me niet en laat hij me niet achter als een lege huls, net zoals ik was voordat ik hem leerde kennen. In de afgelopen maanden heb ik het er flink van genomen. Daarmee bedoel ik niet dat ik geld over de balk heb gesmeten, maar dat ik een geluk heb ervaren dat ik na de dood van mijn ouders nooit meer had gedacht te zullen meemaken. Totdat ik Parker leerde kennen had ik het gevoel dat mijn leven in twee delen uiteen was gevallen. De gelukkige vrouw van vroeger en de vrouw met de onzekere toekomst. Nu ik Parker heb, is er een einde aan die onzekerheid gekomen. Voor het eerst heb ik het gevoel dat ik alles aankan. Het is net een droom: ik heb een man aan mijn zijde om wie ik heel veel geef, ik heb nu vrienden die om de echte Skyler in plaats van om de beroemde filmster geven, ik heb bodyguards die ik echt kan vertrouwen en ik heb mijn muze teruggevonden.

Beter kan gewoon niet.

Misschien heeft iedereen in zijn of haar leven wel recht op een bepaalde hoeveelheid goede dingen en zit ik nu aan mijn quotum. Misschien heeft het universum of God of Moeder Natuur of wie de regels ook maakt iedereen een persoonlijke geluksmeter gegeven en is die van mij helemaal uitgeslagen toen ik verliefd werd op Parker James Ellis.

Ik heb altijd al geloofd dat de wereld een bepaalde natuurlijke balans kent. Tussen goed en kwaad, tussen vreugde en verdriet. Tussen liefde en haat. Want als zo'n balans er niet zou zijn, zouden we nooit beseffen wat het tegendeel van onze ervaringen is. Voor mij staat Parker voor alles wat goed en fijn is. Betekent dat dat er nu verkeerde en verdrietige dingen voor me in het verschiet liggen?

Ik doe mijn ogen dicht en haal diep adem. Opeens wordt de lucht om me heen warmer en komen de haartjes in mijn nek en op mijn rug overeind. Een warm mannenlijf drukt zich tegen me aan, een vertrouwd gewicht, en we komen nog dichterbij elkaar. Ik houd mijn ogen dicht, bang dat ik me dit moois verbeeld. Ik heb zo naar dit gevoel verlangd, naar zijn handen die liefdevol en teder mijn huid strelen, voor mijn gevoel uren-, nee, dagenlang.

De haartjes op zijn kin schuren langs de huid van mijn hals als hij zijn hoofd in de holte daar legt, op die plek van mijn lichaam die speciaal voor hem is. Er ontsnapt me als vanzelf een zucht, alsof mijn onderbewustzijn weet dat er geen vrediger plek op aarde bestaat dan zijn armen.

‘Ik zie dat je zelf ook een boodschap hebt achtergelaten.’ Het geluid van zijn stem trilt door mijn hals naar mijn borst.

Ik knik, want met hem zo dichtbij kan ik geen woord uitbrengen. Het is te veel, zijn energie die zich met die van mij vermengt.

“Vertrouw je hart”. Dat leek in de afgelopen week een terugkerend thema. Wil je hiermee zeggen dat ik mijn eigen hart moet ver-

trouwen of juist dat van jou, dat ik toch al bezit?' Hij pakt me van achteren steviger vast.

Ik leg allebei mijn handen op zijn armen en laat zijn warmte tot me doordringen.

'Allebei.' Mijn stem is amper meer dan een fluistering, maar het is waar: hij bezit elk deeltje van mijn gekneusde hart.

Hij maakt een geluidje tegen mijn hals en dat voel ik tot in mijn tenen.

Ik doe mijn ogen open en zie dat zijn blauwe ogen me in de spiegel aankijken.

'Klaar om naar bed te gaan?' vraagt hij.

'Met jou?' Mijn adem stukt even. Ik weet niet goed waarom; omdat hij de liefde met me gaat bedrijven of omdat hij gaat doen wat hij heeft beloofd, praten over wat er tussen ons is misgegaan. Op dit moment weet ik niet goed wat mijn voorkeur heeft. 'Altijd.'

Parker drukt een zachte zoen op zijn plekje, in de kromming van mijn hals, waar mijn huid nu zacht en vochtig is van zijn lippen. Hij beweegt zijn handen van mijn schouders naar mijn handen. 'Kom mee,' zegt hij.

'Ik zou je overal naartoe volgen,' geef ik toe, in de greep van een hevig verlangen om de waarheid te spreken. Ik draai me om, zodat hij mijn ogen kan zien. 'Ik wil zijn waar jij bent. Zo wil ik zijn, eerlijk. Leven zoals ik echt ben.'

Hij begraaft zijn ene hand in het haar in mijn nek en duwt met zijn duim mijn kin omhoog. De tijd gaat langzamer en ik hoor zijn adem zijn mond verlaten als hij dichterbij komt. Ik beeld me in dat ik elke keer dat hij knippert zijn wimpers hoor bewegen tegen zijn wang, en dan doet hij zijn ogen helemaal dicht en brengt hij zijn lippen naar die van mij.

Zijn mond raakt me eerst aarzelend aan, als een groet van zijn lichaam. Ik ga op mijn tenen staan en leg mijn handen op zijn blote

schouders. Zijn huid voelt heet aan en verwarmt me meteen. Hij slaat een arm rond mijn middel en trekt me tegen zich aan, terwijl zijn groet verandert in een zoen die een veel innigere kennismaking van lippen, tong en tanden is. Elke keer dat ik mijn mond opendoel, dringt zijn tong dieper naar binnen om me opnieuw te leren kennen en alles te nemen wat ik te bieden heb, en meer.

De kus wordt intenser en mijn longen branden van het verlangen naar zuurstof. Onze tongen drukken tegen elkaar voor de intiemste en lekkerste traktatie die je maar kunt bedenken. Dan trekt Parker zich even terug, zodat we allebei de gelegenheid krijgen om op adem te komen. Hij volgt de vorm van mijn onderlip met zijn tong voordat hij die in zijn mond neemt en er voorzichtig aan begint te knabbelen. Het genot tintelt door me heen en baant zich een weg naar de hitte die opwelt tussen mijn dijen.

‘Lieveeling...’ zeg ik kreunend. Ik weet niet wat ik harder nodig heb, zijn mond op die van mij of zijn pik in me of woorden waarmee hij de barsten in onze relatie dicht. Al die dingen lijken even belangrijk, maar ik ben te ver heen om helder te kunnen denken.

‘Jezus, dat heb ik dat gemist, dat je zo verleidelijk “lieveling” zegt als ik je zoen. Ik wil niets liever dan je zo laten zuchten. Dat kan alles wat er kapot in me is weer beter maken.’

Ik sla mijn armen stevig om zijn nek en schouders en zoen hem woest voordat ik me terugtrek. ‘Wat kan ik doen om het goed te maken?’

Hij drukt zijn voorhoofd tegen dat van mij en we doen allebei onze ogen dicht. ‘Dat doe je nu al. Je bent bij me, bereid om te onderzoeken welke gevoelens er tussen ons zijn en hoe diep die gaan.’

Ik haal mijn vingers door zijn haar en raak met mijn nagels zijn hoofdhuid aan. Hij kreunt alsof hij nog nooit zoiets lekkers heeft gevoeld.

‘Neem me mee naar bed.’ Er is geen andere plek waar ik nu liever wil zijn dan daar, met hem.

Hij laat dat sexy lachje zien waarvoor iedere vrouw spontaan haar kleren zou willen uittrekken. ‘Ik twijfel er niet aan dat ons spontane gezoen daartoe zal leiden.’ Hij trekt een wenkbrauw op en lacht fijntjes.

Ik rol met mijn ogen en duw tegen zijn borst totdat hij achteruit begint te lopen. Zodra zijn knieholten de zijkant van het bed raken, laat hij zich achterovervallen. Hij trekt mij met zich mee en ik land boven op zijn blote bovenlijf en zijn boxersshort. Hij laat zijn hand over mijn rug naar boven gaan, maar voordat hij me weer kan zoenen recht ik mijn rug en ga ik schrijlings boven op hem zitten.

‘Eerst even dit: voordat we hiermee verder gaan, en dat gaan we, want ik kan de hele nacht doorgaan om een paar van de kapotte stukjes in jou en mij weer aan elkaar te lijmen... wil ik eerst even zeggen dat we eerlijk moeten zijn over wat er is gebeurd, anders komen we nooit verder.’

Hij slaakt een zucht en drukt zijn onderarm tegen zijn ogen. Ik pak die arm vast en trek hem voor zijn gezicht vandaan. ‘Ik ben niet vreemdgegaan met Johan.’

Hij verstijft en probeert onder me vandaan te schuiven, maar ik klem mijn benen steviger rond zijn ribbenkast en heupen.

‘Nee, je blijft liggen en je luistert naar me. Ja, ik heb het verknald. Heel erg. Ik heb hem opgezocht omdat ik hem wilde ompraten en wilde voorkomen dat hij deed waarmee hij dreigde, en dat is in feite ook gelukt.’

Parker knarst met zijn tanden en zegt afgemeten: ‘Sky...’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, je moet naar me luisteren. Ik ben naar hem toe gegaan. Hij zei tegen me dat hij geen rooie cent meer had, dat hij een stel ongure gasten heel veel geld schuldig was. Miljoenen. Van zijn eigen familie kreeg hij geen cent meer, dus hij moest een

manier vinden om met dat geld op de proppen te komen, anders zou het hem het leven kosten.’

‘Die klootzak heeft er jouw probleem van gemaakt, terwijl jij er helemaal niks mee te maken had!’ Hij gromt als een gekooid dier, over zijn hele lijf bevend van woede.

‘Dat kan wel zijn, maar vroeger dacht ik dat Johan de enige was die ik had. Tijdens de donkerste uren van mijn leven was hij er voor me. En misschien had ik daarom het vreemde idee dat ik op de een of andere manier bij hem in het krijt stond.’

‘Dat sta je helemaal niet!’ zegt Parker bars.

Ik steek mijn hand uit en streel zijn gespannen wang met mijn duim. ‘Dat weet ik. Ik heb er veel over nagedacht en het met mijn therapeute besproken, en nu kan ik die gedachte ook loslaten. Hoe dan ook, het leek me juist om hem te helpen zonder dat er advocaten aan te pas kwamen of er gênante foto’s van me in de bladen zouden verschijnen.’

Parker legt zijn hand op mijn ene heup en slaat zijn andere arm om me heen. Dan trekt hij ons allebei naar het hoofdeinde van het bed, zodat hij er met zijn rug tegenaan kan zitten, met mij op zijn schoot.

‘Je hebt jezelf in gevaar gebracht,’ zegt hij met lage stem, ‘en je hebt onze relatie op het spel gezet.’ Zijn felle blik raakt me tot diep in mijn ziel en mijn hart bonkt zo hevig dat ik me afvraag of ik een paniekaanval heb.

De tranen prikken in mijn ogen. Ik knik en volg de vorm van zijn sleutelbeen met mijn vingers, want ik moet hem aanraken, anders krijg ik de woorden niet over mijn lippen. ‘Ik ben er niet trots op en ik kan alleen maar zeggen dat het me op dat moment de juiste beslissing leek. Ik ben er niet aan gewend dat anderen er voor me zijn, dat ik een man heb die me bij zulke moeilijke dingen kan helpen.’ Ik slik, want mijn keel is opeens kurkdroog. ‘Ik wilde het graag oplossen.

Zodat het weg zou gaan. Ik dacht er niet aan...’ Nu kan ik mijn tranen niet meer inhouden. Ze stromen over mijn wangen, alsof er een kraan is opengedraaid. ‘Ik dacht er niet aan dat het zo’n verkeerde indruk zou wekken. Maar echt, ik heb alleen maar zijn schulden betaald en ervoor gezorgd dat hij een plekje in een afkickkliniek kreeg...’

‘Waarom ben je daar blijven slapen, Sky? Waarom?’ Parker perst zijn lippen op elkaar zodat ze een dunne streep vormen.

Ik lik mijn eigen lippen en wens dat ik de zijne kon kussen. ‘Het was stom, dat weet ik. Tegen de tijd dat we alles hadden besproken was het al bijna ochtend en zag ik bijna scheel van vermoeidheid. Ik had mijn beveiligers niet verteld waar ik naartoe ging, dus Nate en Rachel wisten niet waar ik zat...’

Er rolt een bijna dierlijke grom van zijn lippen en er verschijnt een frons op zijn voorhoofd. Ik raak die frons aan met mijn vingers totdat hij weer verdwijnt.

‘Lieverd, ik was moe. Van slag. Ik was emotioneel en lichamelijk uitgeput. Hij bood me zijn kamer aan, die een slot op de deur had dat ik ook heb gebruikt, en daar ben ik in slaap gevallen. Alleen. Hij heeft op de bank geslapen.’

Parker lijkt onder me een beetje te ontspannen. Hij steekt zijn hand uit en raakt mijn gezicht en mijn hals aan. Zijn vingertoppen strelen een voor een mijn huid. Zijn strelingen zijn als een balsem dat me kan genezen, als kamillelotion op een geïrriteerd plekje. Bij elke nieuwe centimeter die hij aanraakt verzacht de pijn die zo witheet onder mijn vel brandt.

Dan antwoordt hij op mijn bekentenis, met een stem die zo schor klinkt dat zijn keel met schuurpapier lijkt te zijn bewerkt. ‘Hij zei tegen mij dat jullie je relatie nieuw leven hadden ingeblazen en dat hij intiem met je is geweest.’

Het is alsof er een heftige elektrische schok door me heen gaat.

Mijn maag draait zich om. Daarom dacht hij dat ik hem had bedrogen.

Ik leg mijn handen rond zijn wangen en kijk hem recht aan. 'Dat zou ik jou, ons, nooit aandoen. Je hebt me weer tot leven gewekt. Voordat ik jou leerde kennen was ik een lege huls. Mijn leven leek uitzichtloos. Ik wist elke dag met moeite door te komen. Dankzij jou, lieveling, leef ik echt. Elke seconde weer. Ik leef, ik heb lief. Niemand kan me van jou weglukken en ik zou nooit iets doen wat onze relatie in gevaar kan brengen. Nooit.'

Hij doet zijn ogen dicht en ik buig me voorover om mijn lippen op de zijne te drukken en mijn uitspraak te bezegelen met een reinigende, geneeskrachtige zoen.

1

S kylers zoen vervult me met levenslust en blijheid en weet de ongelooflijke pijn te verdrijven die Johans leugens bij me hebben opgewekt. Ze trekt zich terug en kijkt me alleen maar aan, terwijl ze ondertussen met haar vinger mijn voorhoofd en mijn slapen aanraakt en daarna mijn wangen en mijn lippen.

Mijn meisje is niet vreemdgegaan.

Ik geloof haar volledig. Er staat een uiterst oprechte blik in haar bruine ogen en haar kin trilt een beetje van verdriet.

‘Wat gaat er nu gebeuren?’ Na haar bekentenis klinkt ze nogal onzeker.

Ik verplaats mijn handen van haar heupen naar haar middel en ribben. ‘Nu maken we het goed.’

Ik kom overeind en druk een verzengende zoen op haar mond. Ze geeft me alles, ze slaat haar armen om me heen en trekt me dicht tegen zich aan, zodat we met elkaar lijken te versmelten.

Ten slotte trek ik me terug. Ze slaakt een zucht en snuffelt aan mijn wang. Haar nagels dringen in de blote huid van mijn rug. ‘Ik was zo bang dat ik je kwijt was. Dat ik alles door één kolossale vergissing had verloren.’

Ik haal diep adem en laat mijn kin tussen haar hals en schouder rusten. ‘Eerlijk gezegd dacht ik echt dat het voorbij was. Als je me had bedrogen... dat had het einde betekend.’

Bij het woord 'bedrogen' gaat er een alarm af in mijn hoofd en ik verstijf nu de herinneringen aan het zoenen met Alexis in me opkomen.

'Fuck!' Ik maak me van haar los en vergroot de afstand tussen ons.
'Wat is er?'

Ik lik mijn lippen en verplaats mijn handen naar haar armen om die te strelen. 'Toen ik dacht dat het voorbij was...' begin ik, maar ze verstijft over haar hele lichaam en slaat haar armen over elkaar.

'Je bent met dat mens met die grote tieten naar bed geweest, hè?'

Ik schud mijn hoofd en zij reageert door hikkend adem te halen.

'Maar er is wel iets gebeurd,' zegt ze met trillende stem. 'Ze had het over een aanbod...' Ze perst haar lippen op elkaar. Haar kaken verstrakken.

'Perzik, ik ben niet met haar naar bed geweest. Dat wilde ik niet. Dat kon ik niet. Ik dacht voortdurend aan jou, maar ik had een zwak moment. Ik lag te slapen en droomde over jou, en zij...'

Ze kermt even en zegt dan met krakende stem: 'Vertel verder.'

'Ik heb haar gezoend. Dat was alles. Ik ben opgehouden voordat het meer kon worden en ik heb haar duidelijk gemaakt dat ik niet beschikbaar was.'

Skyler recht haar rug en klemt haar kaken op elkaar. 'Verlang je naar haar?'

Mijn hart roffelt achter mijn ribben en mijn mond wordt zo droog dat slikken moeilijk gaat. 'Nee zeg.'

Ze houdt haar hoofd scheef, waardoor een lok van haar goudblonde haar voor haar ogen valt. Ik duw die opzij en zij neemt weer het woord. 'Ze is erg knap. Grote borsten, geweldig lichaam.'

Ik doe mijn ogen dicht en zie Alexis voor me. Ja, ze is zeker aantrekkelijk, mede door die verrukkelijke rondingen. 'Dat klopt, en ze gebruikt dat lichaam en dat uiterlijk om mannen voor haar karretje te spannen. En ze laat dat lijf op dit moment door Bo volblaffen.'

Skylers ogen rollen bijna uit hun kassen. ‘Dat meen je niet!’

Ik lach breeduit, blij dat Bo’s seksuele escapades haar aandacht in elk geval van mij hebben afgeleid. ‘Dat meen ik wel.’

‘Hij is wel voor die grote tieten bezweken?’

Er ontsnapt me een lachje. ‘Blijkbaar. Ik heb begrepen dat hij nu nog steeds bij haar zit.’

Skyler vlijt haar hoofd op mijn borst, met haar oor vlak bij mijn hart. ‘Oké.’

Ik frons en leg even mijn hand rond haar achterhoofd voordat ik met haar zijdezachte haar begin te spelen. Haar adem verlaat in zachte stootjes haar mond en plaagt daardoor telkens mijn tepel. Het knopje wordt harder en vraagt om aandacht, het bloed begint erin te kloppen. ‘Wacht even, ik leg je net uit dat ik een andere vrouw heb gezoend en je enige reactie is “Oké”?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Ik denk niet dat die vrouw het probleem tussen ons vormt.’

Het woord ‘probleem’ zorgt er meteen voor dat ik een waarschuwend geprikkeld onderaan mijn rug voel.

‘Denk je dat we een probleem hebben?’

Ze slaakt een zucht. ‘Ja.’

‘Afgezien van Johan en Alexis?’

Skyler komt overeind, zodat ze weer schrijlings op me zit en recht in mijn ogen kan kijken. ‘Waarom vertrouw je me niet?’

Die vraag komt zo onverwacht dat ik hem even moet verwerken, maar dan snap ik waarom ze dat vraagt.

‘Ik vertrouw je...’

Ze valt me in de rede voordat ik mijn zin kan afmaken. ‘Dat doe je niet. Je geloofde Johan zonder dat je mijn kant van het verhaal had gehoord.’

Knarsetandend denk ik terug aan hoe hulpeloos ik me voelde toen ik haar die dag belde. Ik maakte me zorgen over haar, ik was bang

dat haar iets was overkomen. En toen hoorde ik dat haar niets mankeerde, dat ze veilig in de armen van haar ex lag terwijl ik in haar bed op haar wachtte. Bij de herinnering voel ik opnieuw een felle steek van jaloezie en ik moet even diep ademhalen om de pijn te verdrijven. Pas als ik kalm ben, kan ik zeggen wat er moet worden gezegd zonder dat ik bang hoef te zijn dat we elkaar kwetsen.

Ik kies mijn woorden zorgvuldig. ‘Schat, het waren ongewone omstandigheden. Je had de nacht met een ex in een hotelkamer doorgebracht. Hij wekte de indruk dat jullie de relatie nieuw leven wilden inblazen. Ik wist niet of ik je kon vertrouwen.’

Ze knijpt haar ogen tot spleetjes. ‘Maar toen de hele wereld dacht dat jij me in Milaan met die danseres en met Sophie had bedrogen, toen ik een dag lang heb moeten wachten op details... toen heb ik geen moment aan je getwijfeld. Waarom geloofde jij wel meteen mijn ex? Iemand van wie je weet dat hij vaker heeft gelogen?’

Mijn hart lijkt in tweeën te worden gescheurd door schuldgevoel, en die nare, knagende, akelige leegte vult opnieuw mijn binnenste. ‘Je hebt gelijk.’ Ik leg mijn hand rond haar wang en keek haar recht aan. ‘Je hebt gelijk, Sky. Ik had vertrouwen moeten hebben. In jou. In ons. In wat we de afgelopen maanden hebben opgebouwd. Het is alleen...’

Ze raakt ook mijn wang aan en ik druk mijn gezicht tegen haar hand. Ik moet haar warmte voelen, haar geruststellende aanraking. ‘Vertel het me.’

‘Ik heb in het verleden vreselijke ervaringen opgedaan. Dat weet je. Toen we pas iets met elkaar hadden, gaf ik me nooit helemaal. Ik hield je op afstand. Ik deed net alsof ik het niet zo serieus nam, hoewel ik diep vanbinnen al snel wist dat ik meer wilde dan een kort avontuurtje. Alleen was ik bang. Jezus, Sky, dat ben ik nog steeds.’

‘Waar ben je bang voor?’

‘Dat jij hetzelfde gaat doen als zij.’ Het hoge woord is eruit.

‘Als wie?’ Ze fronst en haalt haar vingers door mijn haar. Haar nagels schrapen over mijn hoofdhuid en dat vind ik zo’n fijn gevoel.

‘Als Kayla.’

Ze knippert bevallig. ‘De vrouw met wie je tijdens je studie een relatie had.’

Ik knik. ‘Ze heeft me kopschuw gemaakt, maar pas een paar weken geleden beseftte ik hoe erg het met me is gesteld. Roy en Bo hebben me allebei goede raad gegeven, ze zeiden dat ik mijn relatie met haar beslist niet mag vergelijken met wat jij en ik hebben, maar... dat is onvoldoende tot me doorgedrongen. Ik doe mijn best om jou niet met haar te vergelijken, maar die angst verdwijnt niet zomaar.’

‘Leveling...’ Een woord als een zucht, vervuld van liefde en verdriet. Voor mij, niet voor haar. ‘Ik ben Kayla niet. Ik zal haar nooit zijn. Ik ga je geen pijn doen.’

Ik lik mijn lippen en doe mijn ogen dicht. ‘De enige andere keer dat ik me zo gelukkig heb gevoeld was toen ik pas met haar was. Wat jij en ik hebben, dat is veel en veel belangrijker. Beter. Sterker. Het betekent meer. En ik... ik ben bang het te verliezen.’

Ze legt allebei haar handen rond mijn wangen, drukt haar voorhoofd tegen dat van mij en zoent me teder. Een keer. Nog een keer. Een derde keer. ‘Je gaat me niet verliezen. Dat kan alleen als jij mij zou verlaten. Ik wil samen met jou een leven opbouwen, Parker. En niets kan mijn liefde voor jou aantasten.’

Ik sla mijn armen om haar heen totdat ik haar warmte tegen mijn borst voel, precies waar ik die wil voelen. ‘Dat wil ik zo graag geloven.’

Ze zoent mijn hals en trekt dan haar hoofd terug, zodat ze in mijn ogen kan kijken. ‘Geloof het maar. Vertrouw je hart. Dat zal je nooit laten verdwalen.’ Ze glimlacht lief bij de woorden die ze als een persoonlijk motto voor mij op de spiegel heeft geschreven.

Vertrouw je hart.

‘Volgens mij moet ik die woorden op mijn pols laten tatoeëren, dan vergeet ik ze nooit meer.’

Ze lacht. ‘Dat kan worden geregeld.’

Ik haal mijn hand door haar haar en laat de lokken mijn onderarm strelen. ‘Zit het nu weer goed tussen ons?’

‘Hou je van me?’ vraagt ze zacht.

‘Meer dan ik ooit had kunnen denken.’ Mijn borstkas trekt samen door een overweldigende emotie die al mijn zenuwen laat tintelen. Ik voel waar haar huid de mijne raakt, ik hoor haar ademhaling. Ik ruik haar opwindende, vermengde met haar vertrouwde geur van perziken en room.

‘Dan zit het goed.’ Ze strijkt met haar duim over mijn wang, over de stoppels op mijn kin.

Ik wrijf mijn neus langs de hare. ‘Zo simpel kan het zijn.’

‘Liefde hoeft niet ingewikkeld te zijn. Het kan simpel of gemakkelijk zijn. En soms allebei.’ Ze glimlacht, en echt, het lijkt alsof de hele donkere kamer door een onaardse gloed wordt verlicht.

‘Perzik, ik weet niet wat de toekomst voor ons in petto heeft, maar ik weet wel dat ik die samen met jou wil beleven.’

Ze recht haar rug om haar hemdje te kunnen uittrekken. Ik zie dat haar borsten worden bevrijd en o, wat heb ik die roze puntjes gemist. Het water loopt me in de mond en ik pak haar steviger vast.

‘Een perfect antwoord,’ zegt ze, waarna ze zich op mijn mond stort.

De zwarte kistjes van Rachel Van Dyken dreunen op de tegelvloer van het ziekenhuis. Met haar lange blonde haar in kleine vlechtjes die tot een paardenstaart zijn samengebonden doet ze me aan een primitieve vrouwelijke krijger denken. Ze heeft de mouwen van haar t-shirt opgerold, zodat je duidelijk kunt zien hoe gespierd haar armen en schouders zijn. Op haar heup draagt ze een pistool, op haar

rug bungelt een stel handboeien en tijdens haar doelbewuste wandeling door de gang kijkt ze voortdurend om zich heen. Haar man loopt een paar meter achter ons en zorgt ervoor dat we niet worden gestoord of lastiggevallen. Skyler wist gisteren ongezien naar binnen te glippen, maar zodra er op sociale media werd bericht dat ze in het ziekenhuis was gezien, moest ze het echtpaar Van Dyken wel meenemen. Rachel en Nate hebben trouwens geen van tweeën iets tegen me gezegd. Ik weet niet of ze kwaad zijn op mij of dat de hele situatie hen dwarszit. Of misschien proberen ze er niet persoonlijk bij betrokken te raken. Toch zal ik op een bepaald moment met die twee moeten gaan praten om de kou uit de lucht te halen.

Als we Wendy's kamer naderen, hoor ik onze assistente tot mijn verbazing met schorre stem roepen: 'Geef me mijn halsband, verdomme!'

Rachel blijft vlak voor Skyler staan en schudt haar hoofd, alsof ze ons wil ontmoedigen om naar binnen te gaan. We zien dat Wendy rechtop in bed zit, met haar handen voor haar gezicht geslagen en Michael naast haar.

Ik duw Rachel opzij en loop naar binnen, op de voet gevolgd door Skyler.

'Je bent wakker!' Ik ren naar Wendy toe en leg mijn hand op haar hoofd.

Ze kijkt me met waterige ogen aan. 'Is alles goed met je?' Haar stem kraakt.

De tranen springen in mijn ogen, maar het kan me geen moerschelen dat de anderen me zien huilen. Ik ben veel te blij dat Wendy nog leeft en weer wakker is. 'Het gaat prima, maak je geen zorgen. Ik ben zo blij dat je weer bij bewustzijn bent. Je hebt ons de afgelopen dagen heel erg laten schrikken. Wanneer ben je bijgekomen?'

Ze slikt. 'Gisteravond. Ik heb tegen Mick gezegd dat hij jullie niet mocht bellen. Ik wilde dat het een verrassing was.'

Ik werp een snelle blik op Michael. Hij ziet verschrikkelijk uit, als een man die volledig door de mangel is gehaald. Meerdere keren. Zijn lichte ogen zijn roodomrand en de huid eronder is opgezwollen. Zijn haar, dat altijd keurig in model zit, is een woeste bos, alsof hij er talloze keren zijn vingers doorheen heeft gehaald.

‘Hoe voel je je nu?’ Skyler legt haar hand op Wendy’s onderbeen.

Wendy glimlacht als ze Skyler ziet. ‘Ze zorgen ervoor dat ik niet al te veel pijn voel. Lang leve de pillen.’

Echt iets voor Wendy, grappen maken om haar bezorgde vrienden op te beuren.

Ik strijk haar nogmaals over haar korte rode haar. ‘Waar zat je net zo over te schreeuwen?’

Ze laat zich met een strak gezicht achterover op haar kussen vallen. ‘Ze hebben mijn halsband doorgesneden.’

Michael pakt haar hand en zoent die. ‘Ik heb je ring weer omgedaan,’ zegt hij, maar zelfs ik snap dat dat een schrale troost is. Ook al heeft hij een knots van een diamant voor haar gekocht. Wendy kijkt naar haar verlovingsring, maar meer dan lichtjes trillende lippen wekt het ding niet bij haar op. Dat zou bij de meeste vrouwen wel anders zijn. ‘Dat is niet hetzelfde en dat weet je.’

Hij slaakt een diepe zucht. ‘Dat weet ik, rooie, maar ze moesten hem wel doorsnijden. Anders hadden ze je niet kunnen opereren en de schade kunnen herstellen die de kogel in je borst en long heeft aangericht.’ Hij recht zijn rug en buigt zich over haar heen. ‘Maar maak je geen zorgen, ik regel een nieuwe voor je. Die laat ik voor je op maat maken, deze keer met diamanten bezet. Lijkt je dat niet mooi?’

Ze haalt haar schouders op en krimpt dan in elkaar. Blijkbaar verzachten die pillen niet alle pijn, maar ze klaagt niet. ‘Ik voel me...’ Ze kijkt Michael aan met ogen vol tranen, die al snel over haar wangen lopen. ‘Ik voel me nu zo naakt. Kwetsbaar. Alleen.’